

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ସତଗୁରୁତ୍ତ୍ବର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଇଚ୍ଛା ବା ଆଶା ରଖିପାରିବ ନାହିଁ - କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅଟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟି ଆମେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛୁ ତାହା ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମର କିଛି ବି ଦରକାର ନାହିଁ, ତୁମକୁ ତ ପୁରା ଭିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ଦାମୀ ଜିନିଷ ପିନ୍ଧିବ ତେବେ ତାହା ତୁମର ମନକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବ, ତା’ପରେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏଥିପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ମେହନତ କରି କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ତୁମକୁ ବିଶ୍ରାମ ବାଦଶାହୀ ମିଳିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ୧୫ ମିନିଟ୍ ଅଥବା ଅଧଘଣ୍ଟା ବସୁଛନ୍ତି, ବାବା ମଧ୍ୟ ୧୫ ମିନିଟ୍ ବସାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ବାବାତ୍ତ୍ବ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି ଯାହାକି ପୁଣି କେବେ ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସ । ଏକଥା ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ତାତ୍ତ୍ବ ନିମନ୍ତେ କୁହାଯାଉଛି ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ତାରଣ କରନ୍ତି, ବାକି ସମସ୍ତେ ବୁଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଦେହୀ (ଆତ୍ମା) ଅଟନ୍ତି ନା । ବୁଝାଇବା ନିମନ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନତ୍ତ୍ବର ପିତା, ତାତ୍ତ୍ବର ଦେହୀ ହୋଇ ବାବାତ୍ତ୍ବ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାତ୍ତ୍ବ ମନେ ପକାଇବେ ଯିଏ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସଦସ୍ୟ ହୋଇଥିବେ । ପୁରୁଷାରଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ସଦସ୍ୟ ତ ହେବେ ନା । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବା ଏବଂ ବୁଝାଇବାର କଥା । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ବର ପିତା ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ । ତୁମର ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛି । ବାବାତ୍ତ୍ବ ପାଖରେ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସଂସ୍କାର ରହିଛି । ସିଏ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ବର ପିତା, ଏକଥା ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି । ଦୃଷ୍ଟିରେ ପୁଣି ତାତ୍ତ୍ବର ବିଶେଷତା ହେଉଛି ତାତ୍ତ୍ବ ଭିତରେ ଡରାମାର ଯଥାରଥ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସିଏ ବୀଜରୂପ ନା । ଯେପରି ବାବା ବସି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନତ୍ତ୍ବ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ପୁଣି ସେ ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତେଣୁ ତାତ୍ତ୍ବ ପାଖରେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆଉ କାହା ପାଖରେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏହାର ବୀଜ (ମଞ୍ଜୁ) ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ଯାହାତ୍ତ୍ବ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଗଛର ଚରଣିଆ ଆତ୍ମର ବୀଜକୁ କୁହାଯିବ ନା । ତେବେ ସିଏ ସେହି ବୃକ୍ଷର ପିତା ହୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଜଡ଼ । ଯଦି ଚୈତନ୍ୟ ହୋଇଥା’ନ୍ତା ତେବେ ତାକୁ ଜଣାଥା’ନ୍ତା ଯେ — ମୋଠାରୁ ବୃକ୍ଷ କିପରି ବାହାରୁଛି । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଜଡ଼, ତାର ବୀଜ ତଳେ ପୋତାଯାଉଛି । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରୂପ । ଇଏ ଉପରେ ରହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ମାଷ୍ଟର ବୀଜରୂପ ହେଉଛ । ବାବାତ୍ତ୍ବଠାରୁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ । ସେଥିପାଇଁ ପଦ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପାଉଛ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପଦ ଉଚ୍ଚ ଦରକାର ନା । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନତ୍ତ୍ବର ରାଜଧାନୀ ହେବ । ରାଜଧାନୀରେ ରାଜା, ରାଣୀ, ପ୍ରଜା, ଗରୀବ ସାହୁକାର ଆଦି କିପରି ହେଉଥିବେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେଉଛି, କିଏ କରୁଛନ୍ତି ? ଭଗବାନ । ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଯାହା କିଛି ହେଉଛି ତାହା ଡରାମାର ପିଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ଡରାମାର ଅଧୀନ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଡରାମାର ଅଧୀନ ଅଟେ । ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଡରାମାରେ ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) ମିଳିଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ପାର୍ଟ ହିଁ କରୁଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସୁପ୍ରିମ (ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ଆତ୍ମା । ତାତ୍ତ୍ବକୁ ସୁପ୍ରିମ ପିତା କୁହାଯାଉଛି, ଆଉ ତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ବକୁ ଭାଇ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆଉ କାହାକୁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ବର ସୁପ୍ରିମ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ପୁରୁଷାରଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଯିଏ ଯେପରି ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ତୁରନ୍ତ ସୂଚକରେ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିଯାଇଥାଏ ଇଏ ବାବାତ୍ତ୍ବ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ଇଏ ଜ୍ଞାନରେ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ତାହା ତାତ୍ତ୍ବର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ଜଣାପଡିଥାଏ । ବାବା କାହାକୁ କିଛି ସିଧାସଳଖ କହୁ ନାହାନ୍ତି । କାଳେ ନିରାଶ ହୋଇଯିବେ । ଅବଶୋଷ ନ କରନ୍ତୁ ଯେ ବାବା ଏପରି କାହିଁକି କହିଦେଲେ, ଅନ୍ୟମାନେ କ’ଣ କହିବେ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହିପାରିବେ ଯେ ଅମୁକ କିପରି ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସବୁ କିଛିର ଆଧାର ସେବା ଉପରେ ରହିଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନତ୍ତ୍ବକୁ ହିଁ ବାବାତ୍ତ୍ବ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ସବଦେକ୍ତ ହିଁ କଷ୍ଟଦାୟୀ ଅଟେ । ବାବା ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାକି ଯୋଗରେ ହିଁ କେହି କେହି ଫେଲ୍ ହୋଇଯା’ନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ମୋତେ ଅମୁକ ଦରକାର, ଭଲ ଜିନିଷ ଦରକାର । ଏହିପରି ସବୁ ବିଚାର ଆସିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ତ ଏଠାରେ ବନବାସରେ ଅଛ ନା । ତୁମକୁ ତ ଏବେ ବାନପ୍ରସ୍ଥରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଏପରି କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ପିନ୍ଧିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବନବାସରେ ଅଛ ନା । ଯଦି ଏପରି

କୌଣସି ସାଂସାରିକ ବସ୍ତୁ ତୁମ ପାଖରେ ରହିବ ତେବେ ଆକର୍ଷିତ କରିବ । ଶରୀର ମଧୁସ୍ଥ ଆକର୍ଷିତ କରିବ । ବାରମ୍ବାର ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ନେଇଆସିବ । ଏଥିରେ ହିଁ ମୋହନତ ରହିଛି । ମୋହନତ ବିନା ବିଶାଳର ବାଦଗାହୀ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ମୋହନତ ମଧୁସ୍ଥ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମେ ଅନୁସାରେ ତୁମେ କଲ୍ପ କଲ୍ପ କରିଆସିଛ ଏବଂ ଏବେ ମଧୁସ୍ଥ କରି ଚାଲିଛ । ଫଳାଫଳ ଶେଷ ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯିବ । ସ୍କୁଲରେ ମଧୁସ୍ଥ କରମାନୁସାରେ ଉତ୍ତରୀର୍ଣ୍ଣଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଶିକ୍ଷକ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ଭଲ ପରିଶ୍ରମ କରିଛନ୍ତି । ଏହାତ୍ମକର ପଢ଼ାଇବାର ସତ୍ତା ରହିଛି ବୋଲି ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀରୁ ଉତ୍ତରୀର୍ଣ୍ଣଣ ହୋଇ ଦୃଢ଼ିତୀୟକୁ ପୁଣି ତୃତୀୟକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଥରେ ମାତ୍ର ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ସମୟ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଆସିବ ସେତେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିପାରିବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମୋହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ନିଶ୍ଚିତ ପାଇବ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ, କେହି ରାଜା-ରାଣୀ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଜା ମଧୁସ୍ଥ ବହୁତ ହେବେ । ସବୁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ହିଁ ଜଣାପଡ଼ିଯାଇଥାଏ । ଇଏ କେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏହାତ୍ମକର ବାବାତ୍ମକ ପ୍ରତି କେତେ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ହିଁ ସନ୍ଦେହ ରହିବା ଦରକାର ନା, ଭାଇ ସହିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଭାଇ-ଭାଇର ସନ୍ଦେହ ଦୃଢ଼ାରା କିଛି ବି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥାଏ । ବରଂ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳ କଥା । ଯୋଗ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଦିନକୁ ଦିନ ବ୍ୟାଟେରୀ ଭରିବାକୁ ଲାଗିବ କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହୋଇ ଚାଲିଛି ନା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଜ୍ଞାନ ମଧୁସ୍ଥ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମର ଉନ୍ନତି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମେ ଅନୁସାରେ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସିଏ ଏକମାତ୍ର ପିତା-ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଉ ସମସ୍ତେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ, ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାକୁ ମିଳୁ ହିଁ ନାହିଁ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଡରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖୁଛ ଏବଂ ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଟକକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ଅଭିନୟ ମଧୁସ୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କରିଏଟର, (ରଚୟିତା) ଡାଇରେକ୍ଟର, (ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ) ଏକ୍ଟର (ଅଭିନେତା) ମଧୁସ୍ଥ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧୁସ୍ଥ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁତ୍ର ଏବଂ କନ୍ୟା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଆସି ବରଂ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜଣେ, ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ ଭାଇ । ବରଂ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏବେ ଏହି ଦୁନିଆର କୌଣସି ଜିନିଷ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ପଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାରଣ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ବିନାଶୀ । ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେମାନେ ବରଂ ଅଥବା ଘରକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ବରଂ ଘରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନତା କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇଁ ଯାହା କିଛି ବି କହୁଛନ୍ତି ସେସବୁ ଭୁଲ୍ ଏବଂ ଯାହା କିଛି ଉପାୟ କରୁଛନ୍ତି, ସେସବୁ ମଧୁସ୍ଥ ଭୁଲ୍ । ସଠିକ୍ ରାସ୍ତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଡରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ତୁମକୁ ରାଜାମାନତ୍ତ୍ୱର ରାଜା କରୁଛନ୍ତି । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ଆମର ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ପଶୁନାହିଁ, ବାବା ଆମର ମୁଖ ଖୋଲି ଦିଅ, କ୍ଷୁଦ୍ର କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ବାବାତ୍ମକର ତ କିଛି କରିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ତୁମକୁ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ହିଁ ସଠିକ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଥାଏ, ବାକି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନତ୍ତ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଭୁଲ୍ କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକଠାରେ ଫ ବିକାର ଅଛି ନା । ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଭୁଲ୍ ଉପରେ ଭୁଲ୍ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । କ'ଣ କ'ଣ ରିଡ଼ି ସିଡ଼ି (ତନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା) ଇତ୍ୟାଦି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ଅଲ୍ପକାଳର ସୁଖ । ତେଣୁ ଏହାକୁ କାକ ବିଷ୍ଟା ସମାନ ସୁଖ କୁହାଯାଉଛି । ସିତିର ଚିତ୍ର ଏବଂ କଲ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ଉପରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯେକୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ତୁମେ ସେହି ଚିତ୍ର ଦେଖାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତୁମର ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଅମୁକ-ଅମୁକ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମୁକ ସମୟରେ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ଏହି ଧର୍ମ ଭଲ ଲାଗିବ, ତେଣୁ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ଏହି ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଆସିବେ । ବାକି ଯାହାକୁ ଭଲ ନ ଲାଗିବ ସିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ କିପରି କରିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଫାଣୀ ଉପରେ ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ବହୁତ ମିଠା ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଦାୟୀ ଫାଣୀ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାତ୍ମକ ଆତ୍ମକୁ ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ କୁହାଯାଉଛି ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ମିଠା ସମ୍ପ୍ରତିର ଫାଣୀ କୁହାଯିବ । ବାବା ତ ଉପରେ ରହନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଆମକୁ ଏବେ ବାବାତ୍ମକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଶରୀରକୁ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପାଖରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସି କ'ଣ କରୁଛ ? ବାଣୀରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିରେ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସିଏ କାଳର କାଳ ହୋଇଗଲେ ନା । କାଳ ତ ଜଣତ୍ତ୍ୱ ନେଇଯାଏ, ବାସ୍ତବରେ ଏପରି କୌଣସି କାଳ ନାହିଁ ଯିଏ ନେଇଯାଏ । ଏସବୁ ତ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ସଂପ୍ରତି ସମୟ ଅନୁସାରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଏହି ବାବା ତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନତ୍ତ୍ୱକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ନିଜର ଘର ଆଡ଼କୁ ରହିଛି । ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ମୃତ୍ୟୁ କୁହାଯାଏ । ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା । ବାବାତ୍ମକୁ ମଧୁସ୍ଥ ଏଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆସ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଏହି ସ୍ପଷ୍ଟିରୁ ନେଇଯାଅ । ଏଠାରେ ଆମର ଆଉ ରହିବାର ନାହିଁ । ଡରାମା ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଏଠାରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି, ତେଣୁ ଏବେ ଏଠାରେ ରହିବାର ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ଛି-ଛି ଦୁନିଆଁ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର

ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥା । ଏବେ ବାଣୀରୁ ଉଦ୍‌ଘୋଷିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ କୌଣସି କାଳ ଖାଇବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଖୁସୀ ଖୁସୀରେ ଯାଉଛ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଇଚ୍ଛାଦି ଯାହା ସବୁ ରହିଛି ତାହା ଉକ୍ତିମାର୍ଗର, ଏହା ପୁଣି ବି ରଚନା ହେବ । ତୁମାର ଏହା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସୂଚକ କଥା । ଏହି ଟେପ୍, ଘଡ଼ି ଯାହା କିଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ପୁଣି ବି ରହିବ । ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ନଦର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତିର ଅର୍ଥ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପୁନରବାର ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଯାହାଥିଲୁ ପୁଣି ସେହିଭଳି ହେବୁ । ଏଥିରେ ସାମାନ୍ୟ ହେଲେ ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସେ ବେହଦର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏଭଳି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କୁ ତୁମେ ବାବା ବୋଲି କହୁଛ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କହୁଛ । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋଠାରୁ ତୁମକୁ ବର୍ଷା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାପୁ ଗାନ୍ଧୀଜୀ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଜାପିତା ତ ଥିଲେ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କଥାରେ ତୁମେ ଦୃଢ଼ନଦରେ ପଡ଼ିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କୁହ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଉଗ୍ରବାନ ଅଥବା ଦେବତା କହୁନାହିଁ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷରେ, ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ଦେଖାଅ ଏବଂ କୁହ ଦେଖ ଏକଦମ୍ ଶେଷରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତେ ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶରୀରକୁ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ନା । ଇଏ ମଧ୍ୟ (ବ୍ରହ୍ମା) ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ସେହି କଳ୍ପ ପୁରବର ଚେହେରା ଅଟେ । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ତୁମେ କୁହ ବ୍ରହ୍ମା ନାମ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା ? ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ, ସେ (ନାରାୟଣ) ହେଲେ ପବିତ୍ର । ସେହି ପବିତ୍ର ଦେବତା ହିଁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଇଏ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା — ଏହା ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ । ଏସବୁ ବହୁତ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ କଥା ଏବଂ ବୁଝିବାର କଥା । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସେହିପରି (ନାରାୟଣ) ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏହିପରି (ବ୍ରହ୍ମା) ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପାଠ ପଢୁଛ । ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବଂଶ ରହିଛି ନା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ, ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ପ୍ରଥମେ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ଥିଲେ ଯିଏ ପୁଣି ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଇଏ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର (ବେଗର ଟୁ ପ୍ରିନ୍ସ) ହେବେ । ପ୍ରିନ୍ସରୁ ହିଁ ଭିକାରୀ (ବେଗର) ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଏହି ଦୁଇଟି ଚିତ୍ରରେ ରହିଛି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ସେହିପରି (ନାରାୟଣ) ହେଉଛନ୍ତି । ଯୁଗଳ ହୋଇଥିବାରୁ ୪ ଭୁଜା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ପରବ୍ରତ ମାରଣ ଅଟେ ନା । ଏକମାତ୍ର ସତଗୁରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯୁଗଳ ମୁରତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଟଟି ଭୁଜା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସ୍ୱର୍ଗୀ ବିଷୟରେ ସ୍ୱର୍ଗୀକୁ ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଗୀ ବିଷୟରେ ସ୍ୱର୍ଗୀକୁ ପଚାର ତେବେ ତୁମନିଜ କହିଦେବେ କି ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ଇଏ ମୋତେ ଏହି କଥାରେ ହଜିରାଣ କରୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା କହିବେ ଆମେ ଉଭୟ ଠିକରେ ଚାଲୁଛୁ । କେହି କାହାକୁ ହଜିରାଣ କରୁ ନାହିଁ, ଉଭୟ ପରସ୍ପରର ସହଯୋଗୀ ସାଥୀ ହୋଇ ଚାଲୁଛୁ । କେହି କେହି ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ତଳକୁ ଖସାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ସାଥୀବାଦକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ସାଥୀବାଦ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ହେଉଛି ଦୈବୀ ସାଥୀବାଦ । ଏସବୁ କଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଅସୁର ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗି ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଉଭୟ ଏକତ୍ର କିପରି ମିଶିପାରିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅତୀତ କଥା ଯାହା ଅତ୍ରିକାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ବସି କାହାଣୀ ଆକାରରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାକୁ ସବୁ କାହାଣୀ କୁହାଯିବ । ଯେତେ ସବୁ ପରସ୍ପରବାଣୀ ପାଳନ ହେଉଛି ସେସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନର କଥାକୁ ନେଇ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ତ' ଦୃଢ଼ାପରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପାଳନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସେସବୁ କିଛି ବି ପାଳନ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧି ଦୃଢ଼ାରା ବୁଝିବାର କଥା । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ପଏଣ୍ଟସ୍ (ଜ୍ଞାନ) ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ସହଜ । ୭ ଦିନରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ହୋଇପାରିବ । ପ୍ରଥମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଆରହ୍ମା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ବେହଦ ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କରିବା ସହିତ ସାରା ନାଟକକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ନଦରେ ପଡିବାର ନାହିଁ । ଏହି ଦୁନିଆର କୌଣସି ଜିନିଷକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ନପଡୁ ।

(୨) ନିଜର ଆସୁରୀ ସାଥୀବାଦକୁ ବଦଳାଇ ଦୈବୀ ସାଥୀବାଦ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପରସ୍ପରର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । କାହାକୁ ଦୁଃଖୀ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:-

ହୃଦୟରେ ଏକମାତ୍ର ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କୁ ବସାଇ ସେହି ଜଣଙ୍କ ଠାରୁ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭୂତି କରୁଥିବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବାର ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ବସାଇବାର ସ୍ଥାନ ହୃଦୟ ଅଟେ । କେହି କେହି ପ୍ରେମିକା ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ସର୍ତ୍ତା ହୃଦୟବାନଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ହୃଦୟର ଅନୁଭବ ହୃଦୟକୁ ଜଣା ଏବଂ ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟକୁ ଆରାମ ଦେଉଥିବା ଦିଲାରାମ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣା । ଯେଉଁମାନେ ସର୍ତ୍ତା ହୃଦୟରେ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ବା ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମେହନତ କମ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଧିକ ମିଳିଥାଏ । ସର୍ତ୍ତା ହୃଦୟବାନ୍ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଗୀତ ଗାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଅମୃତବେଳାରେ ସ୍ୱପ୍ନର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଯୋଗରେ ବସ ତେବେ ସେବାର ନୂଆ ନୂଆ ଉପାୟ ଅନୁଭବ ହେବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***